

Súd: Okresný súd Bratislava IV
Spisová značka: 6T/39/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1419010413
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Evin
ECLI: ECLI:SK:OSBA4:2020:1419010413.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava IV, samosudcom JUDr. Jánom Evinom, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 18.06.2020 v Bratislave takto

rozhodol:

D. A., nar. X.XX.XXXX/XXXX v Nových Zámkoch, trvale bytom Svodín

sa uznáva za vinného, že

dňa 22.07.2017 a 24.07.2017 na ul. M. Sch. Trnavského č. 1 v Bratislave, pred vyšetrovateľom na Odbore kriminálnej polície Okresného riaditeľstva PZ Bratislava IV v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ORP-468/1-VYS-B4-2017 v procesnom postavení svedka po poučení uviedol skutočnosti, ktoré potvrdzovali už začaté trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a taktiež potvrdzovali výrokovú vetu uznesenia o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku zo dňa 23.07.2017, na základe ktorého bol H. A. stíhaný za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, pričom z obsahu výrokovej vety uznesenia vyplýva najmä to, že H. A. mal od roku 2015 do dňa 22.07.2017 pravidelne a bezdôvodne udierať rukami zovretými v päšť alebo nohami po celom tele maloletého L.F., nar. XX.XX.XXXX, pričom mu mal vulgárne nadávať, pričom obv. D. A. dňa 22.07.2017 v procesnom postavení svedka uviedol, že bol očitým svedkom toho, ako jeho brat H. A. bije a facká a udiera päšťou do hlavy svojho maloletého syna L.F., následkom čoho maloletý kričal a plakal, taktiež dňa 24.07.2017 obv. D. A. v procesnom postavení svedka uviedol, že sa pridrižiava svojej výpovede zo dňa 22.07.2017 v celom rozsahu a opätovne zopakoval priebeh útokov H. A. na svojho maloletého syna L.F., následne počas trvania väzobného stíhania voči H. A. dňa 15.11.2017 obv. D. A. po poučení pred vyšetrovateľom počas výsluchu za prítomnosti nezúčastnenej osoby a obhajcu obvineného z predmetnej trestnej veci uviedol, že dňa 24.07.2017 vedome na polícii povedal pred vyšetrovateľom nepravdivé okolnosti o tom, že jeho brat fyzicky napáda mal. L.F., teda, že ho bil a napádal a že si to vymyslel, pričom na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 09.05.2018 pod sp. zn. 2T/2/2018, potvrdeného rozsudkom Krajského súdu Bratislava zo dňa 25.10.2018 pod sp. zn. 4To/91/2018 bol obžalovaný H.S. A. oslobodený spod obžaloby za zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, pričom z odôvodnenia rozsudku jednoznačne vyplynulo, že obv. D. A. v predmetnom konaní vystupujúci ako svedok svoju prvotnú výpoveď podstatným spôsobom zmenil ešte v priebehu prípravného konania, keď uviedol, že

vedome vypovedal nepravdivé skutočnosti o tom že jeho brat robil zle maloletému, teda, že ho napádal a bil ho a všetko si vymyslel,

t e d a

ako svedok v trestnom konaní pred policajtom uviedol nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie,

č í m s p á c h a l

prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 odsek 1 Trestného zákona

Za to sa
o d s u d z u j e

Podľa § 346 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zák., § 54, Tr. zákona trest povinnej práce vo výmere 300 hodín.

Podľa § 55 ods. 1 Tr. zák. trest povinnej práce je obvinený povinný vykonať najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu tohto trestu.

Podľa § 55 ods. 3 Tr. zákona je obvinený povinný vykonať trest povinnej práce osobne, bez nároku na odmenu vo svojom voľnom čase.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava IV podal pod 1Pv 99/19/1104-23 dňa 6.12.2019 obžalobu na D. A. pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

V trestnej veci bolo na hlavných pojednávaniach dňa 23.4.2020, 28.5.2020 a 18.6.2020 vykonané dokazovanie výsluchom obžalovaného, svedkyne J. T., svedkyne H. U., znalkyň PhDr. T. X., MUDr. Q. D., čítaním listinných dôkazov a znaleckých posudkov.

Obžalovaný po zákonomnom poučení podľa § 257 Tr. por. urobil vyhlásenie, že spáchanie skutku nepopiera, avšak pri kladení zákonom ustanovených otázok podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. poriadku na jednu z otázok (či rozumie právnej kvalifikácii skutku), odpovedal „nie“, a preto súd jeho vyhlásenie o nepopretí spáchania skutku neprijal.

Obžalovaný v prípravnom konaní vypovedal, že na výsluchoch v inej trestnej veci tunajšieho súdu (sp. zn. 2T/2/2018) z prípravného konania dňa 22.7.2017 a 24.7.2017 vedome klamal v tom, že jeho brat H. A. opakovane napáda a bije svojho maloletého syna S. A.. Vôbec nie je pravdou, že by jeho brat útočil na svojho maloletého syna. Uvedené nepravdy povedal na popud svojej matky, ktorej on veril a ona mu taktiež povedala, že brat dostane iba podmienku. Mama mala konflikt s jeho bratom, lebo žiarlila a myslela si, že jeho brat má pomer s jej priateľkou. Výpoveď na hlavnom pojednávaní doplnil, že keď brata zobrali do väzby, tak si uvedomil, že to nie je dobré a potom sa rozhodol vypovedať pravdu. Nebol svedkom toho, že by jeho brat bil maloletého S., to nikdy nevidel, jemu to povedala iba jeho matka. Taktiež uviedol, že sa bál svojej mamy a bál sa aj toho, že ho dá zbiť, lebo ona je ako chlap, stretáva sa s feťákmi, je recidivistka a užíva drogy. Po večeroch mu zvonila na bytu. Matka mu povedala, že keď nepovie to, čo mu ona povie, tak sa bude so strachom pohybovať po Dúbravke. Poučeniu, týkajúcemu

sa krivej výpovede a krivej prísahy, pochopil až vtedy, keď zavreli jeho brata a potom si uvedomil, čo vykonal a že to urobil iba po nahováraní od matky. Trestnoprávných následkov si nebol vedomý.

Svedkyňa J. T. v prípravnom konaní využila svoje právo a podľa § 130 Tr. por. odmietla vypovedať s odôvodnením, že obžalovaný je jej syn. Na hlavnom pojednávaní na zákonomnom poučení a možnosti odoprieť výpoveď svedkyňa vypovedala, že D. A. je neprávom obvinený, pretože na svojho brata H. A. hovoril pravdu. Potom mu však prišlo ľúto brata, a preto išiel na políciu a zmenil svoju výpoveď. Pravda je, že syn H. skutočne bil malého S., čoho ona aj bola svedkyňou, a to aj keď bola naposledy u syna H. na návšteve. D. A. vypovedal pravdu, keď usvedčoval svojho brata H.. Potom však v televízii videli, že H. hrozí za tento skutok 7-12 rokov väzenia. D. sa bál o svojho brata. Povedal jej, že tú svoju výpoveď zmení, aby brat nešiel do basy. Tak to potom aj urobil, keď vypovedal, že si všetko voči H. vymyslel. Ona sa v konaní voči svojmu synovi H. spravila feťáčkou a tvárila sa že o ničom nevie, aj vypovedať odmietla preto, lebo videla, že je stíhaný za tretí odsek, čo je vysoká sadzba. S D. sa nebavila o tom, ako má on vypovedať na svojho brata H., ani D. k výpovedi nijako nenútila. D. ju nikdy neposlúchal, on ju práveže stále bil, keď bol opitý, nikdy pre neho nebola autoritou, vykrikoval jej že je buzerantka a bezdomovkyňa a že sa za ňu hanbí. Ona sa však hanbí za svojich synov, H. bil malého a D. zasa pravidelne bil ju. Výslovne poprela, že by v zápisnici zo dňa 15.11.2017, vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/2/2018 povedala, že čo a ako má D. vypovedať. Ona v daný deň iba odpovedala na obhajcove otázky, ona nevypovedala. Na dopĺňujúcu otázku následne uviedla, že predsa len povedala na výsluchu dňa 15.11.2017 svojmu synovi D., čo a ako má vypovedať, ale dohodli sa na tom, že to D. neskôr stiahne a že to potom hodí na ňu a ona za to dostane maximálne podmienku, lebo vtedy nič nemala. Nikdy nehovorila, že by H. za týranie svojho syna dostal iba podmienku, ona totiž pozná paragrafy. Dostal by možno aj dva roky. Je pravdou, že niekedy svojmu synovi D. SMS-kovala, alebo volala a bola na neho možno aj agresívna, ale to iba preto, že keď mali nejaký konflikt, ona mu to do očí nepovedala, ale potom mu napísala SMS. Na textáciu si nepamätá, reagovala však adekvátne keď ju obžalovaný vyprovokoval.

Svedkyňa H. U. vypovedala, že pozná J. T. a táto je podľa jej názoru svojská. Od kedy zavreli D., tak jej od decembra vypisuje nezmysli a snaží sa ju proti D. poštváť. Vzťah medzi obžalovaným G. J. T.Á. určite nie je takým, aký by mal byť vzťah syna a matky. Nevedela posúdiť, či má obžalovaný z matky strach.

Znalkyňa PhDr. T. X. vypovedala, že obžalovaný je na intelektuálnej úrovni v pásme subnormy až mentálnej retardácie ľahšieho stupňa, čo z forenzného hľadiska ale nemá relevantný význam. Jeho chápanosť je oslabená, ale neznamená, že by veci vôbec nechápal, akurát mu to trvá dlhšie. Je citovo plytký a vo vzťahu k matke má výrazne rozporuplný vzťah - na jednej strane ju berie ako autoritu, ale na strane druhej k nej nemá emočný cit. Znalkyňa zistila, že obžalovaný deklaruje blízky vzťah k svojmu bratovi. Z výsledkov testov znalkyňa extrahovala, že obžalovaný, po tom čo zmenil svoju výpoveď vo vzťahu k bratovi, mohol konať účelovo v snahe nepoškodiť bratovi. Všeobecná vierohodnosť obžalovaného je daná abnormnou štruktúrou osobnosti a je tým pádom v tomto prípade limitovaná. Čo sa týka vzťahu k matke, túto berie ako formálnu autoritu. Vzhľadom na to, že obžalovaný je subnormný jedinec, je viac manipulovateľný, avšak nie bezhranične ovládateľný. Neskúmala interakciu medzi matkou a obžalovaným, ale z toho čo skúmala, nezistila nejaký výrazný strach z matky. Správanie obžalovaného charakterizovala v emočne vyhrotených situáciách skôr ako zbrklé a menej uvážené. Psychické poruchy a ani choroby u obžalovaného neboli zistené. Jeho rozpoznávací a ovládacia zložka boli adekvátne jeho intelektuálnej úrovni.

Znalkyňa MUDr. Q. D. vypovedala, že obžalovaný trpí disociaľnou poruchou osobnosti, čo sa prejavuje tým, že ľudia sú rozptýlení, sú nezdržanliví. Ak sa nepridruží patický afekt, tak si ľudia obyčajne pamätajú, čo a ako sa stalo. V prípade obžalovaného neidentifikovala patický afekt. Hlavným rysom tejto diagnózy je nezdržanlivosť, ktorá môže byť vyhrotená, či už prostredím alkoholu, resp. drog. Ľudia s disociaľnou poruchou sa nevedia ovládať vo svojich výbuchoch. V prípade obžalovaného sa nejedná o duševnú poruchu. Nezdržanlivosť obžalovaného je evidentná aj z toho, že už bol viackrát trestaný, zrejme sa v minulosti nezdržal niečoho čoho sa mal. Obžalovaný by mal vedieť ovládať svoje správanie, ale rysom jeho osobnosti je práve nezdržanlivosť. Pri vyšetrení uviedol, že sa na polícii nachádzala nafetovaná matka, ktorá ho navádzala ako má vypovedať a bol tam aj brat, s ktorým mal už v minulosti konflikt. To ako sa rozhodol, bolo na ňom. Obžalovaný vie, že urobil chybu. Vtedy pri výsluchoch, keď usvedčoval svojho brata, nevedel ináč reagovať, matka bola v zlom stave a prosila ho, aby vypovedal tak ako vypovedal. Obžalovaný bol síce nezdržanlivý vo svojom konaní, ale vedel posúdiť, čo robí. Znalkyňa konštatoval

existenciu katastrofálne napnutých okolností a vzhľadom aj na intelekt obžalovaného tento konal tak preto, lebo si myslel, že je to najlepšie. Jeho IQ nie je tak vysoké, aby vedel do detailu kontrolovať svoje odpovede. Rozhodol sa proste, že to tak urobí, teda, že bude vypovedať o bratovom skutku a urobil tak kvôli matke.

Zo znaleckého posudku č. 9/2019, vypracovaného MUDr. Q. D., znalkyňou v odvetví psychiatria vyplýva, že u obžalovaného sa jedná o abnormne štruktúrovanú osobnosť s prejavmi disocálnych rysov a nezdržanlivosťou, poznačenou abúsom alkoholu. Tieto diagnózy nie sú duševnými poruchami a tieto ani nemali v čase skutku vplyv na jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti.

Zo znaleckého posudku č. 17/2019, vypracovaného PhDr. T. X., znalkyňou v odvetví klinická psychológia dospelých vyplýva, že intelektuálne je v pásme subnormy až mentálnej retardácie ľahšieho stupňa bez známkov deficitu k posudzovanému prípadu. Má zachovaný kontakt s realitou. Emotivita je plochšia, sú prítomné známky afektívnej odbrzdenosti, s nedostatočnou racionálnou kontrolou. V emočne vyhotených situáciách má tendenciu k zvýšenej (zbrklej, menej rozmyslenej) aktivite. V životnom postoji referuje vlastnú spokojnosť s dosiahnutým čiastkových, nenáročných cieľov. Obžalovaný je nezrelou, simplexnou osobnosťou s tendenciou k afektolabilizácii, zvýšenej iritabilite a so zníženou frustračnou toleranciou. Vzťah k matke je výrazne rozporuplný, na jednej strane k nej nepožíva nijaké pozitívne city (obžalovaný má totiž skúsenosť z detského domova), na druhej strane v obdobiach emočného strádania tento vzťah prezentuje ako emočne blízky. Vzťah k bratovi H. popisoval ako formálny a bez výraznejších emočných prejavov. Negácia jeho pôvodnej výpovede sa javí ako snaha nepoškodiť bratovi.

Súd oboznámil čítaním spis Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018.

Zo zápisnice o trestnom oznámení vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018 zo dňa 22.7.2017 vyplýva, že toto podala J. T.Á. na svojho syna H. A., ktorý mal biť a týrať svojho syna mal. S. A..

Vo veci bolo dňa 23.7.2017 vznesené obvinenie H. A., nar. X.X.XXXX pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že obv. H.Ú. A. od presne nezisteného času zhruba od roku 2015 až do súčasnosti, v záhradnej chatke nachádzajúcej v Bratislave v Dúbravke za Audicentrom a v záhradnej chatke nachádzajúcej sa v Bratislave v Dúbravke na Poliankach, ako aj na iných presne nestotožnených miestach, fyzicky napádal svojho maloletého syna L. F. nar. XX.XX.XXXX spôsobom, že ho pravidelne bezdôvodne udieral rukami alebo nohami po celom tele, najmä do hlavy, brucha, chrbta a po rukách, taktiež mu vulgárne nadával do kokotov a skurvených buzerantov, vyhrážal sa mu, že ak neprestane tak mu jednu jebne a že ho jebne do ústavu, zanedbával jeho výchovu, neposkytoval mu stravu v dostatočnom množstve, zanedbával jeho hygienu, pričom dňa 21.07.2017 v doobedňajších hodinách priniesol maloletého svojej matke J. T., ktorej uviedol, že malého nemôže vziať do práce, nakoľko mu dal facku a malý je z toho celý červený, následkom čoho bol maloletý hospitalizovaný v nemocnici, nakoľko utrpel rozsiahly hematóm na ľavej strane tváre a krku, početné povrchové zranenia kože tváre a dolných končatín a hematómy na oboch predkoleniach s dobou liečenia cca. do 14 dní.

V zápisnici o výsluchu svedka D. A. zo dňa 22.07.2017 a 24.07.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, tento svedok (aktuálne je v tejto trestnej veci v pozícii obžalovaného) usvedčoval svojho brata H. A. z trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie.

V zápisnici o výsluchu svedka D. A. zo dňa 15.11.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, svedok uviedol, že dňa 24.7.2017 povedal vedome polícii nepravdivé informácie o tom, že jeho brat robil zle malému S. A., teda že do bil a napádal do. Celé si to vymyslel.

Zo zápisnice o výsluchu svedkyne R. Q. zo dňa 24.7.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že táto bola v čase výsluchu svedka D. A., priateľkou D. A. a od neho, resp. J. T. sa dozvedela o tom, že H. A. bil maloletého S.. Nikdy nebola svedkyňou toho, ako obvinený H. A. udrel maloletého S..

Zo zápisnice o výsluchu svedkyne Q. T. zo dňa 24.7.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že s obvineným H. A. žila v spoločnej domácnosti. Poprela násilné správanie obvineného H. A. voči maloletému S..

Zo zápisnice o výsluchu svedkyne X. Y. zo dňa 24.7.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že od J. T. sa dozvedela, že H. A. má biť svojho syna S..

Zo zápisnice o výsluchu svedka N. H. zo dňa 24.7.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že si všimol, že maloletý S. mal na tvári modriny. J. T. mu viackrát povedala, že H. A.Š. bije svojho syna.

Svedkyňa J. T., matka H. A. a D. A., dňa 24.7.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, odmietla vypovedať vo veci trestného stíhania jej syna H.. Na výsluchu dňa 15.11.2017 vypovedala, že dňa 24.7.2017 bola pod vplyvom pervitínu, a preto sa rozhodla nevypovedať. Od syna H. sa vo väzbe dozvedela, že malý S. padol z preliezky, a preto má zranenie na tele. Celá rodina ju odpísala, že syn je kvôli nej v base. Nikdy na vlastné oči nevidela, že by H. niekedy udrel S.. Taktiež uviedla, že osobne povedala D., ako má vypovedať na polícii na H. A., konkrétne mu povedala, že má povedať, že videl, ako H. bil a kopal maloletého S. a bral mu jedlo.

Zo zápisnica o výsluchu svedkyne MUDr. D. S. zo dňa 21.9.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že bola ošetrojúcou lekárkou maloletého S. A.. Nemala vedomosť o tom, že by niekto maloletému S. ubližoval. Na ošetrenia a očkovania chodili s maloletým jeho matka T. A. a jeho otec H. A..

Zo zápisnice o výsluchu svedkyne T. A. zo dňa 2.10.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že táto je matkou maloletého S. A.. S H. A. už nežijú v spoločnej domácnosti. H. A. mal s maloletým S. dobrý vzťah. Na tele malého si žiadne zranenia nevšimla.

Zo zápisnice o výsluchu svedkyne M. X. zo dňa 15.11.2017, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že bývala spolu s J. T., S. A. a H. A. v podnájme na K. X v Bratislave. H. A. s maloletému správal pekne, nepočula ho na malého S. ani kričať. Nebola svedkom, že by mal H. A.Š. týrať maloletého.

Zo znaleckého posudku PhDr. Z. K. č. 32/2017, znalca z odboru klinická psychológia detí a dospelých, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, vyplýva, že maloletý S. bol v čase vyšetrenia umiestnený v DD Studienka, pričom v reáli sa zdržiaval u náhradných rodičov. U maloletého bola zistená „horšia dedičná vybavenosť“, pričom vyrastal v prostredí, ktoré mu poskytovalo veľmi málo „pozitívnych podnetov“. Znalec u neho zistil rečové deficity a zhoršené sociálne prispôsobenie, ktoré bolo spôsobené nevhodným rodinným prostredím.

Zo znaleckého posudku MUDr. N. Y., MPH č. 14/2017, znalca z odvetvia chirurgia a traumatológia, vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018, bolo zistené, že na tele maloletého S. nenašiel žiadne známky násillia ani úrazu, ani žiadne stopy po predošlých zraneniach, všetky pomliaždeniny bolo vyhojené bez následkov. Zranenia podľa znalca mohli vzniknúť opakovanými údermi tupohranatým predmetom na rôzne časti tela, najmä na oblasť hlavy, tváre, oka vľavo, kde oderka nad ľavým okom mohla vzniknúť udretím alebo trením o nejaký ostrejší predmet, alebo pádom na zem, alebo hranu nejakého pevného tupého predmetu. Zranenia podľa znalca boli spôsobené údermi inou osobou, mieriacimi na viaceré časti tela maloletého, pravdepodobne otvorenou dlaňou. Znalec pripustil, že zranenia mohli vzniknúť aj pádom maloletého na zem. Maloletý nemá vrodené hematologické, alebo iné ochorenie kapiár.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018 zo dňa 9.5.2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/91/2018 zo dňa 25.10.2018, bol obžalovaný H. A. podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava IV Bratislava IV, sp. zn. 1 Pv 404/17/1104, zo dňa 09. januára 2018 pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa ustanovenia § 208 ods. 1 písm. a/, ods. 3 písm. d/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Trestného zákona a § 139 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe že

približne po jeho odsúdení trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava IV, sp.zn. OT/145/2015, zo dňa 28. augusta 2015, právoplatný v ten istý deň, za násilné útoky voči manželke T. A. na podmienený trest a jej následkom po odchode zo spoločnej domácnosti, kedy zostal ich syn mal. L.F., nar. XX.XX.XXXX, v jeho osobnej starostlivosti ho na viacerých miestach pobytu naposledy v záhradnej chatke nachádzajúcej sa v Bratislave, mestskej časti Dúbravka na pozemku za Audio centrom fyzicky napádal tak, že maloletého opakovane bezdôvodne silnými údermi rúk, otvorenou dlaňou alebo päšťou, udieral po celom tele, najmä do hlavy, brucha, chrbta, po nohách a po rukách, ktoré mu tiež v oblasti zápästí silnou intenzitou stláčal, vulgárne mu nadával hrubo urážlivými výrazmi, na akékoľvek nepodstatné impulzy, plač maloletého alebo neuposlušnosť jeho pokynu maloletým, reagoval neprimeraným krikom, nadávkami na adresu maloletého a údermi do celého tela, pričom naposledy dňa 21. júla 2017 v doobedňajších hodinách priniesol maloletého svojej matke J. T., ktorej uviedol, že maloletého nemôže vziať do práce, nakoľko mu dal facku a malý je z toho celý červený, následkom čoho v nočných hodinách stará matka spolu s ďalšími osobami odvieďa maloletého na lekárske ošetrenie do nemocnice DFNSP Limbova č. 1, Bratislava, kde následným vyšetrením boli u maloletého diagnostikované zranenia - pomliaždenia hlavy a tváre vľavo, ľavej ušnice, zadnej časti krku, pravej strany tváre, hrudnej steny vľavo, brušnej steny oboch predlaktí a oboch predkolení, ľavého kolena, pričom išlo o kombináciu starších a nových zranení, ktoré sa prejavovali bolestivosťou daného miesta, bolestivosťou hlavy, nechutenstvom do jedla a vyžiadali si dobu liečenia do štrnásť dní a tieto násilné fyzické a slovné útoky otca - obvineného maloletému spôsobovali fyzické a psychické utrpenie, negatívne ovplyvňovali jeho vývoj a správanie sa maloletého voči vonkajšiemu okoliu, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Zo správy Sociálnej poisťovne vyplýva, že obžalovaný bol naposledy zamestnaný u T. H. v období od 7.2.2016 do 5.3.2019. Predtým bol zamestnaný vo firme PROPLUSCO Services SK spol. s r.o., a to na dohodu o pracovnej činnosti.

V evidencii priestupkov má 8 záznamov, z lustrácie v systéme AVÍZO vyplýva, že osoba nie je aktuálne trestnej stíhaná, z odpisu registra trestov vyplýva, že bol doposiaľ 3 krát odsúdený, dvakrát na nepodmienený trest odňatia slobody a naposledy rozhodnutím Okresného súdu Píerov, sp. zn. 2T/59/2019 zo dňa 30.4.2019, právoplatný dňa 28.12.2019 za ohrozenie pod vplyvom návykovej látky, na peňažný trest 25.000,-CZK, náhradný trest 3 mesiace a zákaz činnosti 2 roky.

Podľa § 346 ods. 1 Tr. zákona, kto ako svedok v konaní pred súdom alebo v trestnom konaní alebo na účely trestného konania v cudzine pred prokurátorom alebo policajtom, alebo pred sudcom medzinárodného orgánu uznaného Slovenskou republikou uvedie nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie, alebo kto takú okolnosť zamlčí, potrestá sa odňatím slobody na jeden rok až päť rokov.

I. K výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným zo spáchania trestnej činnosti

Obžalovaný síce urobil vyhlásenie, že skutok nepopiera, ale nakoľko nesplnil zákonné podmienky (odpovedal na jedno otázku „nie“), súd neprijal toto jeho vyhlásenie. Vlna obžalovaného je však jednoznačne preukázaná vykonaným dokazovaním. Obžalovaný sa k spáchaniu skutku priznal, teda že ako svedok v trestnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/2/2018 uviedol na výsluchoch dňa 22. a 24.7.2017 nepravdu o tom, že jeho brat H. A. bije a týra svojho syna S. A. a že si to vlastne celé vymyslel. Tieto výpovede boli v trestnom konaní sp. zn. 2T/2/2018 kľúčové, a to z toho dôvodu, že na ich základe, ako priamej svedeckej výpovede, bol aj H. A. obžalovaný. D. A., vtedy v pozícii svedka vypovedal, že on často krát videl, ako obžalovaný fyzicky napádal svojho syna a tohto bezdôvodne udieral, a to päšťou do hlavy, alebo ho fackal po tvári alebo ho bil aj päšťami do hlavy. Iné osoby takéto priame svedectvá neposkytli a skôr uvádzali, že informácie o týraní majú sprostredkované od J. T., resp. že nezaznamenali neprístojné a násilné správanie sa H. A. voči svojmu synovi. Je preto možné konštatovať, že táto svedecké výpovede D. A. mali podstatný význam pre trestné konanie proti H. A., teda boli dôležité pre riešenie otázky viny obžalovaného H. A.. Zmenená svedecká výpoveď D. A.Š. zo dňa 15.11.2017 nakoniec viedla k oslobodeniu H. A. spod obžaloby, keďže D. A. sa priznal, že aj napriek tomu, že bol poučený o následkoch krivej výpovede, uviedol na výsluchoch dňa 22.7.2017 a 24.7.2017 nepravdu o tom, že jeho brat týra maloletého S.. Ako obžalovaný sa pri výsluchu v prípravnom konaní rovnako priznal k spáchaniu trestnej činnosti, (teda zotrval na svojej výpovedi, ktorú urobil v pozícii

svedka dňa 15.11.2017 vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava IV, sp. zn. 2T/2/2018), pričom na svoju obranu uviedol to, že veril, čo mu hovorila matka a na jej popud aj vypovedal proti bratovi. V konaní pred súdom navyše argumentáciu doplnil o tú skutočnosť, že tak konal preto, lebo mal strach z matky.

Rovnako svedkyňa T. - matka D. a H. A. vo svojej svedeckej výpovedi v tomto trestnom konaní priznala (obdobne vypovedala aj v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/2/2018 na výsluchu dňa 15.11.2017), že povedala obžalovanému D. A. čo a ako má hovoriť, pričom sa dohodli na tom, že D. to potom stiahne a hodí to na ňu. Je teda zrejmé, že aj svedkyňa T. usvedčila obžalovaného D. A. z krivej výpovede, keď dosvedčila, že D. A. vypovedal iba to, na čo ho nahovorila, a teda nehovorilo pravdu ako svedok o tom, čo sám zažil.

Je jednoznačne preukázané, že obžalovaný D. A. klamal ako svedok v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/2/2018, pričom jeho výpoveď mala podstatný význam pre rozhodovanie orgánov činných v trestnom konaní a v konečnom dôsledku aj súdu. Obžalovaný bol v čase skutku plne trestne spôsobilým subjektom, keďže netrpel žiadnou duševnou poruchou, či chorobou a nemal znížené rozpoznávacie ani ovládacie schopnosti a nemal ani zníženú príčetnosť. Znaleckým posudkom síce bol u obžalovaného preukázaný inteligenčný deficit, avšak táto skutočnosť, ani spolu s disociálnou poruchou osobnosti, nemali vplyv na jeho trestnú zodpovednosť. Obžalovaný konal v priamom úmysle, plne si uvedomujúc následky svojho konania, čím porušil záujem na bezporuchovej činnosti orgánov verejnej moci (záujem na správnom zistení skutkového stavu veci ako základu pre rozhodnutie), keďže učinil klamlivú svedeckú výpoveďou, ktorá mala podstatný význam pre rozhodnutie v trestnej veci jeho brata H. A..

Obrana obžalovaného, že tak konal na popud matky, ktorej veril, resp. zo strachu z nej, je v otázke jeho viny celkom bez významu. Dôvera v matkine tvrdenie neobstojí, keďže pri výsluchu vypovedal samostatne a podrobne opisoval trestnoprávne správanie svojho brata H., pričom tvrdil že bol očitým svedkom týrania maloletého S., čo však bola neskôr priznaná lož, keďže takéto konanie D. A. podľa vlastného vyjadrenia ani nikdy nevidel. Avizovaný strach z matky súd rovnako vyhodnotil iba ako nepreukázanú obranu, keďže aj podľa znaleckého skúmania mal obžalovaný k matke viac neutrálny prístup a obracal sa na ňu skôr vo chvíľach osobného strádania, teda nebolo preukázané, že by bola v osobnosti obžalovaného prítomná významná črta strachu z jeho matky, tak ako tvrdil. Navyše, ak by sa jej bál, tak by nevyhľadával jej spoločnosť a podporu, keď bol v období strádania. Strach z matky nepotvrdila ani súčasná družka obvineného H. U., ktorá svedkyňu J. T. opísala iba ako „svojskú“, nevyjadrila sa, že by mala poznať o tom, že z nej má obžalovaný strach. Preto tvrdenie obžalovaného, že konal zo strachu pred matkou, preto nebolo možné vyhodnotiť ako tak závažnú okolnosť, ktorá by čo i len naznačovala, že obžalovaný konal pod trestnoprávne významným nátlakom, alebo že by bol v nejakej forme podriadenosti voči J. T.Á., ktorá by ho bola schopná efektívne donútiť vypovedať tak, ako si žiadala. Hrozba fyzického násillia zo strany matky, pod ktorou ho mala nútiť vypovedať proti H. A., nebola vôbec preukázaná, a tým pádom nebola preukázaná ani jej intenzita. Takúto avizovanú hrozbu násillím, ktorá by mala ospravedlňovať konanie obžalovaného, preto nebolo možné pri rozumnom zhodnotení posúdení všetkých okolností a vykonaných dôkazov, vyhodnotiť ako relevantnú a ani ako preukázanú. Súd sa preto nestotožnil s obranou obžalovaného, ktorý svoje konanie odôvodňoval práve vyššie uvedenými okolnosťami (viera v matkine tvrdenia, či strach z fyzického útoku zo strany matky). Konanie obžalovaného preto súd posúdil tak, že obžalovaný síce konal z podnetu matky, ale vypovedal dobrovoľne a samostatne, pričom jeho motivácia prečo tak vypovedal, mohla byť súčasne určovaná aj inými okolnosťami (napr. strachom z odhalenia a vyšetrovania jeho neoprávneného nakladania s bankomatovou kartou), ako iba strachom z matky, na ktorý prioritne odvolával. Ani tieto postranné motivácie, čo už samostatne, alebo vo vzájomnej kumulácii by však nič nezmenili na tom, že obžalovaný bol za svoje konanie plne zodpovedný.

Súd, aj v kontexte znaleckých posudkov, vyhodnotil konanie obžalovaného ako vedomé, ale pritom ako zbrklé a nezdržanlivé, motivované snahou vyhovieť naliehaniu svojej matky, keďže sa nachádzal v emočne vypätej situácii, avšak obžalovaný si plne neuvedomil všetky dôsledky svojho konania. Nemožno sa stotožniť ani s vysvetlením obžalovaného, že až neskôr pochopil čo urobil, a teda že si neuvedomoval následky krivej výpovede, pretože pred výsluchmi bol riadne poučený a poučeniu porozumel a jeho inteligenčná, aj keď znížená úroveň, bola dostatočná na to, aby vedel, že klame. V opačnom prípade by to znamenalo, že páchatel' trestného činu krivej výpovede by sa svojej zodpovednosti zbavil jednoducho tak, že by tvrdil, že si neuvedomil čo vykonal. To však nemožno

akceptovať, pretože aj keď sú dedukčné schopnosti obžalovaného obmedzené, vedel, že to čo vypovedá sa nezakladá na pravde. Nech už bola motivácia obžalovaného D. A.G. akákoľvek, ako svedok mal vypovedať pravdu, čo neurobil, resp. urobil tak až po tom, čo najprv podrobne opísal ako jeho brat týra svojho syna.

Súd vykonal všetky stranami navrhnuté dôkazy, pričom z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vina obžalovaného za spáchaný skutok je jednoznačne preukázaná.

II. K výroku o treste

Trestný zákon vo viacerých ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov, a to jednak pri zásadách ukladania trestov, jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov. Základnými ustanoveniami, ktoré musí súd pri ukladaní trestu zohľadniť je účel trestu (§ 34 ods. 1 Tr. zák.) a vymedzenie okolností, na ktoré musí súd prihliadnuť pri určovaní druhu trestu a jeho výmery (§ 34 ods. 4 Tr. zák.). Účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti (represívny prvok) a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život (prvok individuálnej prevencie) a súčasne iných odradí od páchania trestných činov (prvok generálnej prevencie), pričom trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou (§ 34 ods. 1 Tr.zák.). Pri určení druhu trestu a jeho výmery má súd prihliadnuť na jednej strane na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na druhej strane na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, pričom trest by mal postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a blízke osoby (§ 34 ods. 3 a ods. 4 Tr.zák.).

Pri ukladaní trestu je potrebné v prvom rade vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov. Trestný čin krivej výpovede a krivej prisahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zákona je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody v rozsahu 1-5 rokov, teda ide o prečin (§ 10 ods. 1 písm. b) Tr.zák.).

Prvostupňový súd ohľadom osoby obžalovaného zo spisu zistil, že obžalovaný je slobodný, nezamestnaný, doposiaľ bol 3 krát odsúdený a 8 krát priestupkovo postihnutý.

Pri rozhodovaní o uložení trestu súd aplikoval jednu poľahčujúcu okolnosť, a to že sa obžalovaný priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l) Tr. zákona). Súd zistil jednu priťažujúcu okolnosť, a to takú, že bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zákona). Pri rovnovážnom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v pomere 1:1, tak ostala trestná sadzba 1 - 5 rokov nezmenená (§ 38 ods. 2 Tr. zákona). Súd mal teda možno ukladať viaceré druhy trestov, a to aj popri sebe, s výnimkami ktoré ustanovuje § 34 ods. 7 Tr. zákona. Súd nemusel obžalovanému obligatórne ukladať trest odňatia slobody, keďže horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody neprevyšovala 5 rokov (§ 34 ods. 6 Tr. zákona). Konajúci súd sa nakoniec priklonil k takému druhu trest, ktorý je podľa jeho názoru nielen v súlade s aktuálnou tendenciou pre zvýšené ukladanie alternatívnych trestov, ale ktorý bude zároveň plniť ochrannú funkciu pre spoločnosť a súčasne bude výchovne pôsobiť na obžalovaného. Súd zohľadňoval intelektuálnu úroveň obžalovaného, ktorá je v pásme subnormy, pričom ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody by bolo z pohľadu súdu prísne, keďže znalkyne diagnostikovali obžalovaného ako ľahko manipulovateľného jedinca, ktorý bol pod vplyvom svojej matky. Je príznačné, že práve matka, ktorá podala trestné oznámenie na svojho syna H. A. v prípravnom konaní odmietla vypovedať ako svedkyňa a na výpoveď naviedla práve svojho druhého syna D. A., ktorý sa jej zámerom podvolil. Trestnej zodpovednosti sa obžalovaný nemôže zbaviť, a teda musí byť potrestaný, ale z pohľadu súdu by nepodmienečný trest odňatia slobody neprimerane sankcionoval páchatel'a, ktorý v konečnom dôsledku nebol iniciátorom klamlivej výpovede a bol na ňu navedený a iba v dôsledku svojho slabšieho intelektu a zníženej schopnosti posúdiť dôsledky svojho konania, vyhovel požiadavke matky a krivo vypovedal proti svojmu bratovi H.Ú. A.. Trest odňatia slobody podmienečne odložený na skúšobnú dobu by taktiež v prípade obžalovaného nebol cielenou sankciou, pretože prakticky by nemal na bežný život obžalovaného žiaden citelný vplyv. Peňažný trest súd neukladal, keďže obžalovaný je nemajetný, nezamestnaný, aktuálne vo výkone trestu odňatia slobody a nebol by preto zabezpečený rýchly a bezproblémový výkon takéhoto trestu. Práve trest povinnej práce, v maximálnom možnom rozsahu, sa súdu javil ako správna voľba, keďže bude od obžalovaného vyžadovať vlastnú aktivitu, v podobe verejnoprospešnej činnosti, a teda bude mať na neho

výchovnú funkciu. Súčasne treba uviesť, že krivú výpoveď uskutočnil obžalovaný proti svojmu bratovi, teda ohrozenie spoločnosti obdobným druhom trestnej činnosti voči iným (neznámym) spoluobčanom je málo pravdepodobné ak už nie rovno vylúčené. A aj preto súd považoval uloženie tohto druhu trestu za dostatočné pre naplnenie ochranej funkcie trestu. Trest povinnej práce musí obžalovaný vykonať samostatne, bez nároku na odmenu a vo verejnom záujme. Nevykonanie trestu, alebo jeho časti bude mať za následok jeho premenu na trest nepodmienečný.